

FARKAS OLIVÉR

REGGELI - KÖNYVTÁRBAN

Kedvenc könyvem G. Ha is
Ó izgalmas olvasmányom ő
Merített papírt a könyvész
(mint) lapozgatomlapozgatom
szereti Mit pörgetnem
szerencsémre van neki

Rejtélyes szavakkal teli
közben Előtte meg ilyesmi
területek asztal no Ha
ájulásig UNICA ... Csak
mert olvasgatnék reggelig
Azután villásreggeli Szereti

Pezsgő tószit hideg liba vicc
kiégett villanykörte befőtt
Vak olvasólámpa (miből humor)
mintha kiabálna bennünk s
megint a szerelem hiánya
EX LIBRISTelen csend végezetül

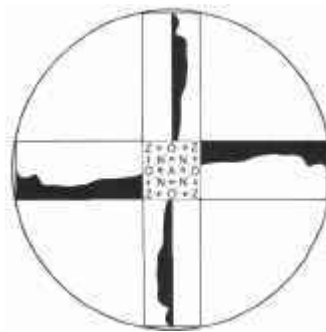
Könnyek a polcon Menekülnénk
mintha végleg verseimbe pont

TERHEK

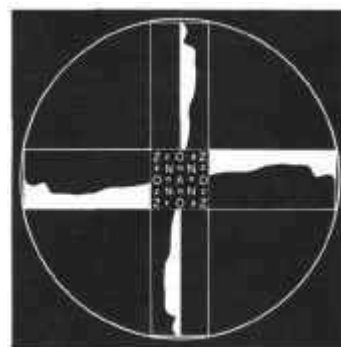
Jó elutazni
Vonaton szeretsz
Én (te utazol)
perpetuum stabile
biztatlak készülődj
jó lesz
megváltozunk
meglátod

Tehervonattal
utazz másod-
osztályon Váltás
jegyet túl sok a
kalóz manapság

Utazz csak el
és vissza
ha meguntad
Én (te utazol)
perpetuum stabile
várlak Változásunk
meglátod jössz ha
már a vonat is teher

KELÉNYI BÉLA: ZÓNA - 1-2

ÁLMOSKÖNYV

I.

A villanyt, be kéne vezetnem a villanyt. Ebbe a házba, ez az én múltam. Fönt a vastag, sodort dróthuzalok, mondja szemével valaki, onnan is lehetne, de mégsem. Be kéne vezetni a villanyt. Keskeny, mély árkot ásunk a ház felé. Valami még hiányzik innen. Valami fontos. Annyira fontos, hogy talán nincs is. Nézem odafönt a vezetékét. Látjuk egymást. Anyámat hívom, de nincs most a házban. Nem hallani öt semerről. Szomszédunk magas betonkerítésére csimpaszkodva, tapadva rokonok tekergetik, hajlítgatják a falból kimeredő drótszálakat. "Honnan? Hogyan is?" Anyád elment, arrafelé, nézd - mondja az egyik rokon kissé oldalvást fordulva - majd megjön, Majdcsak, majdcsak. A távvezetékétől a magasból telefonkábel kígyózik a habókos borbeteg szomszéd háza felé. Hallom valahonnan a látványt. Hogyan, hogyan vezessem be a villanyt, ami fontos?

II.

A szoba egyik oldalfala teljesen hiányzik, mintha leszelték volna, mintha nyitott garázsban lennék. A tágas helyiségben ódon és újabb forma bútorok vegyesen, a berendezés ódon-új. Önmaga energiaforrása, belülről él, nem szorul külső segítségre, mindent magából merít. A nyitott részen, a táj előterében megjelenik egy halott, ezt látni az arcán, mint mikor régecskén utoljára láttam. Amikor valaki belékarol és elvezeti, látható már régóta van idefönt, az olvadó jég átnedvesíti hátán a kabátját.

3.

Hazafelé csavargásaimból kerékpárral. Kereszteződés, emelkedők, jelzőtáblák olvadnak belém. Nyomom a pedált. Egy keleti kisváros, szűk, aszfaltzott kaptató. A tetejéről jobbra alant kitérül szélesen, kanyargósan az autópályára. Megindulva a lejtőn egy kerítés mögött ruhástól lebeg valaki a kerti medence vizében. A kerékpárral belesiklok egy villamosba. Zötyögtet lassan hazafelé.

4.

Egy hatalmas kastély hirtelen leomlik, magába rogyyan és lágyan szertelöki a port. Keletkezik nyomban a helyén valami új: bádorgalak, festett ablakszemek, cserepes virágokkal, nyers színű kőbástyák. S ebből megint leomló zsindegy, alátántorgó kőfalak, mélybe robbanó kapuszárnyak. Hullámvasút morajlik, a szerelvény a magasba meredve siklik, majd alárohan. A visítások mélyén halálos a csönd. Jelmezes emberek. Járnak-kelnek, teszik a dolgukat a szerepkönyv szerint. A valóság mint vásári színjáték.

"ÁLOM"